

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **N.A.** , narozený dne ..., státní příslušnost Pákistán
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65
Balková

zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje**
sídlem Nádražní 2437/2, 301 00 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 6. 2018, č. j. KRPP-62265-35/ČJ-2018-030022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalované, jímž byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon

o pobytu cizinců“), a doba zajištění byla stanovena podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců na 90 dnů.

2. Žalobce v žalobě popisoval, že byl zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 326/1999 Sb., dne 21.4.2018. Dne 26.4.2018 požádal v Zařízení pro zajištění cizinců (dále jen „ZZC“) o udělení mezinárodní ochrany. Dne 27.4.2018 bylo vydáno rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky (dále jen „MV ČR“) podle § 46a zákona o azylu, jímž byla žalobci uložena tzv. povinnost setrvat v zařízení ZZC Balková po dobu 60 dnů. Doba zajištění měla uplynout 25.6.2018. Vzhledem k tomu, že k tomuto dni nebylo žalobci doručeno žádné další rozhodnutí MV ČR o prodloužení doby zajištění podle zákona o azylu, má žalobce za to, že dne 25.6.2018 měl být propuštěn. Dne 21.6.2018 byla jeho žádost o mezinárodní ochranu zamítnuta. Proti tomuto žalobce podal žalobu dne 29.6.2018 prostřednictvím svého zástupce, o čemž byl ihned vyrozuměn zajišťovací útvar správního orgánu se žádostí o bezodkladné propuštění s tím, že je cizinec stále v pozici žadatele o mezinárodní ochranu. Místo toho bylo dne 23.6.2018 žalobci doručeno nové rozhodnutí o zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 124 odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb., na dalších 90 dní. Dne 29.6.2018 byla doba zajištění stanovena na 90 dní od omezení osobní svobody dle § 124 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobce s tímto nesouhlasí a má za to, že právní úprava § 124 odst. 4 nepovoluje správnímu orgánu znovu přezajistit žadatele o mezinárodní ochranu podle zákona o pobytu cizinců, jestliže již rozhodlo MV ČR o jeho zajištění. Podle žalobce nelze akceptovat závěr, že MV ČR nerozhodlo o zajištění podle zákona o azylu, přestože tak učinit mohlo, či mělo. Podle žalobce bylo o zajištění již rozhodnuto, a to konkrétně na 60 dní, tedy na polovinu maximální stanovené lhůty. MV ČR pouze neprodloužilo zajištění žalobce, ale nelze usoudit, že o zajištění nerozhodlo. Žalobce poukázal na rozsudek NSS č.j. 6As 146/2013-44 ze dne 2.4.2014 s tím, že i když se tento rozsudek vztahoval na předešlou právní úpravu zákona o pobytu cizinců před novelizací, tato argumentace je neměnná. Dále žalobce poukázal na rozhodnutí Krajského soudu v Praze sp.zn. 44A 3/2016 a sp.zn. 44A 30/2016, podle něhož pojem „nerozhodlo-li ministerstvo podle zákona o azylu“ je třeba chápat tak, že se jedná o rozhodnutí o zajištění dle § 46a zákona o azylu, nikoliv o rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu. Podle žalobce zajištění žadatele o mezinárodní ochranu má oporu jak v zákoně o azylu, tak i v zákoně o pobytu cizinců, ale tyto dva mechanismy se vylučují, nikoliv doplňují. Podle žalobce zákon o pobytu cizinců umožňuje zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany toliko v situaci, když ještě nedošlo k rozhodnutí o zajištění ze strany MV ČR. Podle žalobce lze využít ust. § 124 odst. 4 zákona o pobytu cizinců pouze za předpokladu, že nedojde (tedy ani nedošlo) k zajištění podle § 46a zákona o azylu).
3. Dále podle žalobce existují dvě překážky k realizaci správního vyhoštění. Jednak řízení o mezinárodní ochraně a dále řízení o správním vyhoštění. Ani jedno nebylo pravomocně ukončeno, když v prvním řízení byla dne 29.6.2018 podána žaloba ke Krajskému soudu v Plzni (dále jen „zdejší soud“) a ve druhé věci nebylo rozhodnuto o odvolání. Navíc má žalobce možnost podat žalobu proti tomuto rozhodnutí a i kasační stížnost na Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“). Podle žalobce tak správní orgán nesprávně vyhodnotil realizaci správního vyhoštění ve stanovené době, jelikož zde existuje několik překážek správního vyhoštění. Podle správního orgánu „realizaci vyhoštění brání pouze to, že nemá ověřenou totožnost a rozhodnutí o správním vyhoštění není pravomocné, což jsou překážky, jež

nelze označit za neodstranitelné.“. Toto konstatování není podle žalobce dostatečné. Také má žalobce za to, že není v kompetenci správního orgánu posoudit, zda někdo je či není uprchlíkem či ekonomickým migrantem. Podle žalované i MV ČR konstatovalo, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána jen s cílem vyhnout se vyhoštění. Žalobce ale nebyl zajištěn podle § 46 a odst. e) zákona o azylu, ale na základě písm. a), který slouží k zajištění cizinců, u nichž nelze spolehlivě zjistit či ověřit jejich totožnost. Žádost o mezinárodní ochranu v daném případě byla projednána a nebyla vyhodnocena jako zjevně nedůvodná či nepřipustná. Pokud řízení o mezinárodní ochraně nebylo řádně ukončeno a vyhoštění cizince nelze realizovat, tudíž ani činit kroky k předmětné realizaci vyhoštění, jako je např. kontaktování zastupitelského úřadu země původu ve věci vyřízení náhradního cestovního dokladu. Žalobce poukázal na rozsudek NSS ze dne 23.1.2011 č.j. 7As 79/2010-150, podle něhož „správní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování či předání cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo vyšly v řízení najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek i o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování, nebo předání cizince, alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit.“

4. K žalobě žalobce přiložil vyjádření Veřejného ochránce práv ze dne 6.11.2017 č.j. KVOP-33140/2017. V této listině je vyjádřen právní názor veřejného ochránce práv ohledně výkladu ustanovení § 124 odst. 4 zákona o pobytu cizinců.
5. Žalovaná ve vyjádření k žalobě navrhla zamítnutí žaloby s tím, že správní orgán vycházel z toho, že i rozhodnutí o prodloužení zajištění je rozhodnutím, a proto je zde splněna stanovená podmínka, že nerozhodlo ministerstvo podle zákona o azylu. Žalobcem citovaný rozsudek NSS se vztahuje k neplatné právní úpravě. Dále žalovaná nesouhlasí s nemožností realizace správního vyhoštění ve stanovené době, když realizovatelnost rozhodnutí dle svého názoru v napadeném rozhodnutí dostatečně zdůvodnila.
6. Součástí správního spisu je úřední záznam Krajského ředitelství Policie Plzeňského kraje (dále jen „KŘPPK“) ze dne 21.4.2018, podle něhož byl žalobce v tento den v 18:20 hodin kontrolován, jak jde pěšky z ČR u dálnice A6 do SRN, před hraničním přechodem Waidhaus – křižovatka Esrarn. Při kontrole policií SRN nepředložil žádný doklad, cestovní doklad ani oprávnění k pobytu. Uvedl, že měl na parkovišti v ČR na Rozvadově vystoupit z kamionu. Na základě toho byla akceptována nabídka na předání osoby do ČR.
7. Dále je součástí správního spisu rozhodnutí KŘPPK ze dne 21.4.2018 č.j. KRPP-62265-3/ČJ-2018-030022, podle něhož byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že s žalobcem byl sepsán v tento den protokol o podaném vysvětlení, kde potvrdil své jméno, datum narození, státní příslušnost a bydliště ve vesnici G. v obci T. Uvedl, že v ČR nemá žádnou adresu pobytu. Cestovní doklad má v Pákistánu, s sebou si ho nevzal proto, že když někdo jede ilegálně, cestou pašeráci trhají doklady. Z Pákistánu odjel v roce 2016 do Iránu, následně do Turecka, odtud do Řecka a v Řecku pobýval rok a půl. Zde podal žádost o povolení k pobytu, která dosud nebyla vyřízena. Potvrzení o podání této žádosti

u sebe neměl. Z Pákistánu odjel kvůli práci, když chtěl pracovat v Itálii. Z Řecka odjel před deseti či dvanácti dny do Makedonie, odtud do Srbska, kde byl v táboře OSN asi tři až čtyři dny, a poté sehnal kamion, v němž byl asi šest dní ještě s jednou osobou. Řidič zpočátku nevěděl, že je veze. Žalobce nikde nežádal o azyl. Žalovaná v odůvodnění poukázala na ust. § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle něhož doba zajištění nesmí překročit 180 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. V daném případě byla doba zajištění stanovena na 90 dnů na základě úvahy, že správní orgán musí nejprve požádat Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „ŘSCP“) o ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu k vycestování z ČR. ŘSCP cestou zastupitelského úřadu ověří totožnost účastníka řízení.

8. Podle písemnosti datované 22.3.2018 v tento den požádala žalovaná ŘSCP o provedení úkonů na ověření totožnosti žalobce.
9. Rozhodnutím MV ČR ze dne 27.4.2018 č.j. OAM-78/LE-LE05-LE05-PS-2018 byl žalobce zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a to do 25.6.2018. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že dne 26.4.2018 požádal žalobce o udělení mezinárodní ochrany z toho důvodu, že jej Německo vyhostilo a je velký chudák, jeho finanční situace není dobrá a nechce jezdit po různých státech jako kočovník, chce začít nový a lepší život.
10. Podle informace MV ČR, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 21.6.2018, v tento den bylo žalobci doručeno rozhodnutí MV ČR o neudělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, přičemž doručením rozhodnutí nabylo právní moci.
11. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaná konstatovala naplnění podmínek ustanovení § 124 odst. 4 zákona o pobytu cizinců tím, že MV ČR nerozhodlo o zajištění podle zákona o azylu, přestože tak učinit mohlo či mělo. Ministerstvu zbývá lhůta pro případné zajištění účastníka řízení dalších 60 dnů. Dále se jedná o cizince zajištěného podle zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce je v současné chvíli zajištěn kvůli § 124 odst. 1 rozhodnutím správního orgánu ze dne 23.6.2018 č.j. KRPP-62265-28/ČJ-2018-030022. Účastník řízení požádal o udělení mezinárodní ochrany dne 26.4.2018. Žalovaná zvažovala důvody účastníka řízení v podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a dospěla k závěru, že existují oprávněné důvody se domnívat, že účastník požádal až v době, kdy mu bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, a to s cílem vyhnout se hrozícímu správnímu vyhoštění z území členských států Evropské unie. Účastník řízení mohl požádat o mezinárodní ochranu kdykoliv, když vstoupil na území členských států, což neučinil. Z výsledku účastníka je zřejmé, že neměl v úmyslu na území ČR pobývat a z toho důvodu zde neměl ani v úmyslu požádat o mezinárodní ochranu. Kdyby chtěl skutečně požádat o mezinárodní ochranu, mohl tak učinit například v SRN, kde byl prokazatelně v kontaktu se státními orgány. Cílem jeho cesty byla Itálie, kde měl v úmyslu pracovat, tedy nikoliv opět požádat o mezinárodní ochranu. Žalovaná konstatovala, že jednoznačně má oprávněné důvody se domnívat, že účastník řízení azylových procedur pouze zneužívá k vyhnutí se navrácení do domovského státu.

12. Podle žalované zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území dle § 123b by bylo zjevně neúčinné, neboť účastník neuvedl žádnou adresu pobytu v ČR, naopak uvedl, že přes území ČR pouze tranzitoval, nechce zde zůstat a chce jet do Itálie. Vzhledem k tomu, že uvedl svoji totožnost pouze ústně a nelze jeho pravou identitu ověřit, neboť nevlastní žádný cestovní doklad, ani jiný doklad totožnosti, podle žalované z prokázaného jednání účastníka řízení vyplývá, že by uložení mírnějšího opatření ve formě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců by bylo nedostačující, neboť zde není záruka, že z území vycestuje.
13. Dle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců doba zajištění nesmí překročit 180 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. zde od 21.4.2018. Žalovaná konstatovala, že musí správní orgán nejprve požádat ŘSCP o ověření totožnosti a o vydání cestovních dokladů k vycestování z ČR. ŘSCP následně cestou zastupitelského úřadu v Praze ověří totožnost účastníka řízení. Do ověření totožnosti zastupitelským úřadem nelze správní vyhoštění realizovat. Dle správního orgánu stanovená lhůta do 12.8.2018 na základě § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců se považuje za přiměřenou vzhledem k uvedené složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění účastníka řízení a vyplývá i ze zkušenosti správního orgánu s obdobnými případy. Další překážkou kromě toho, že účastník pobývá v ČR bez jakéhokoli dokladu, je probíhající žaloba proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany. Podle žalované se v těchto věcech soudy v ČR věnují přednostně a nelze se domnívat, že by soudní přezkum mohl skončit v horizontu jednoho měsíce, tedy cca. 30 dní, i proto, že z jednání účastníka je zcela zřejmé, že není uprchlíkem. Podle žalované pak zbyde dostatečná doba (cca. 45 dní) i na zajištění potřebných dokladů k realizaci vyhoštění. Žalovaná tak dospěla k závěru, že reálný předpoklad pro vyhoštění existuje a správní vyhoštění je realizovatelné. Jak vyplývá z veřejně dostupných zdrojů, je Pákistán zemí, která se dlouhodobě snaží o udržení velmi dobrých vztahů s EU. Je to země, kde sice existují bezpečnostní rizika a problémy, avšak souhrnně pákistánská státní správa funguje a je otevřená komunikaci, dokonce deklaruje, že jednou ze základních hodnot státu je mimo jiné demokracie. Dokonce existuje dvoustranná readmisní dohoda mezi Pákistánem a EU. Podle žalované tedy realizaci vyhoštění brání pouze to, že žalobce nemá ověřenou totožnost a rozhodnutí o správním vyhoštění není pravomocné, což jsou překážky, které nelze označit za neodstranitelné. Současně podle žalované není účastník řízení uprchlíkem v mezinárodním slova smyslu, nýbrž ekonomickým migrantem, neboť sám ve svém vyjádření uvedl, že z Pákistánu vyjel za prací, tudíž není překážkou zásada „non-refoulement“. Žalobce vycestoval za prací, podle žalované nelze tolerovat, aby státní příslušníci třetích zemí využívali k pracovní migraci nelegálního vstupu na území EU, namísto využití standardních vízových procesů a je zcela jistě významným zájmem státu, aby takové osoby na území nepobývaly a jejich neoprávněný pobyt byl ukončen. Žalovaná poukázala na to, že odbor azylové a migrační politiky MV ČR po posouzení případu žalobce konstatoval, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána jen proto, aby se účastník vyhnul vyhoštění.
14. V souladu s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bylo ve věci rozhodnuto bez jednání, neboť žalobce ani žalovaná nenavrhli nařízení jednání a soud nepovažoval nařízení jednání v předmětné věci za nezbytné.
15. Soud žalobu neshledal důvodnou.

16. Podle § 2 odst. 1 písm. b) věty první a druhé zákona o azylu se pro účely tohoto zákona rozumí žadatelem o udělení mezinárodní ochrany cizinec, který podal v České republice žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž dosud nebylo pravomocně rozhodnuto. Postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany má dále cizinec po dobu běhu lhůty pro podání žaloby podle § 32 a po dobu soudního řízení o žalobě proti rozhodnutí ministerstva podle soudního řádu správního, má-li tato žaloba odkladný účinek nebo do vydání usnesení krajského soudu o nepřiznání odkladného účinku, pokud o něj cizinec požádal.
17. Podle § 32 odst. 2 téhož zákona podání žaloby podle odstavce 1 má odkladný účinek, s výjimkou žaloby proti rozhodnutí podle § 16 odst. 1 písm. b), d), f) a g), žaloby proti rozhodnutí o udělení azylu nebo doplňkové ochrany, žaloby proti rozhodnutí o prodloužení doplňkové ochrany a rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25, s výjimkou rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 písm. i) z důvodu uvedeného v § 10a odst. 1 písm. g). O přiznání odkladného účinku podle soudního řádu správního lze požádat pouze společně s podáním žaloby.
18. Podle § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců se tento zákon se nevztahuje na cizince, který je žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, cizincem, který je strpěn na území, azylantem nebo osobou požívající doplňkové ochrany nestanoví-li tento zákon nebo zvláštní právní předpis jinak.
19. Podle § 124 odst. 4 téhož zákona policie vydá nové rozhodnutí o zajištění, nerozhodlo-li ministerstvo podle zákona o azylu, jde-li o cizince zajištěného podle tohoto zákona, který požádal o udělení mezinárodní ochrany, a existují oprávněné důvody se domnívat, že ač mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, podal žádost o udělení mezinárodní ochrany s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny, nebo je pozdržet.
20. Žalobce předně namítal, že se stále nachází v postavení žadatele o mezinárodní ochranu a tudíž není vůbec možné ho zajistit podle zákona o pobytu cizinců, neboť tento se na něj nevztahuje a navíc probíhající azylové řízení brání realizaci jeho vyhoštění.
21. Soud k tomu uvádí, že v případě žalobce není pochyb o tom, že se v době vydání napadeného rozhodnutí nacházel v postavení žadatele o mezinárodní ochranu. Daná skutečnost vyplývá nejen ze správního spisu, ale nerozporovala ji ani žalovaná. Předmětem sporu ovšem zůstává, zda v nyní projednávaném případě mohl být žalobce zajištěn podle zákona o pobytu cizinců, i přestože byl ve smyslu shora citovaného § 2 odst. 1 písm. b) zákona o azylu v době vydání napadeného rozhodnutí v postavení žadatele o mezinárodní ochranu.
22. Soud se neztotožnil s argumentací žalobce, že se na něj nemůže vztahovat zákon o pobytu cizinců s ohledem na § 2 písm. a) tohoto zákona. Dané ustanovení zcela nevylučuje možnost aplikace zákona o pobytu cizinců na žadatele o mezinárodní ochranu, neboť se v něm uvádí, že se zákon o pobytu cizinců nevztahuje na cizince, který je žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, cizincem, který je strpěn na území, azylantem nebo osobou požívající doplňkové ochrany, ovšem pokud nestanoví zákon o pobytu cizinců nebo zvláštní právní předpis jinak. Takovým ustanovením je v daném případě shora citovaný §

124 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, který počítá se zajištěním cizince, jenž si podal žádost o mezinárodní ochranu, tedy je v postavení žadatele o mezinárodní ochranu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

23. Pokud žalobce namítá, že shora soudem poukazované ustanovení § 124 odst. 4 zákona o pobytu cizinců se na něj nevztahuje, resp. že nebyly v jeho případě naplněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí podle tohoto ustanovení, neboť již předtím bylo vydáno Ministerstvem vnitra rozhodnutí o zajištění žalobce podle § 46a zákona o azylu, soud s takovýmto tvrzením nesouhlasí. Předmětné ustanovení bylo do zákona o pobytu cizinců začleněno na základě novely tohoto zákona č. 314/2015 Sb. Z důvodové zprávy vyplývá, že „*Nový odstavec 4, který je transpozicí čl. 8 odst. 3 písm. d) přijímací směrnice. Přijímací směrnice obsahuje komplexní úpravu zajištění žadatelů o udělení mezinárodní ochrany. Pokud cizinec, který je zajištěn za účelem správním vyhoštění nebo za účelem vycestování, podá žádost o udělení mezinárodní ochrany v době trvání zajištění, je nutné zkoumat, zda existují důvody pro zajištění dané přijímací směrnicí, která se vztahuje na žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Tyto důvody zkoumá a cizince primárně zajišťuje ministerstvo. Pokud tedy policie zjistí důvody pro zajištění podle odstavce 4, a jde o situaci, kdy ministerstvo nemůže o zajištění rozhodnout, vydá nové rozhodnutí o zajištění. Úprava rovněž vychází z rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 30. 5. 2013 Arslan (C-534/11). Soudní dvůr Evropské unie se vyjádřil ke vztahu mezi zajištěním neoprávněně pobývajících cizinců ve smyslu tzv. návratové směrnice a jeho žádostí o udělení mezinárodní ochrany podané během zajištění podle návratové směrnice. Soudní dvůr ve svém rozsudku vyslovil, že návratová směrnice se vztahuje na neoprávněně pobýující státní příslušníky třetích zemí a tedy se nevztahuje na cizince, kteří podali žádost o udělení mezinárodní ochrany. Nicméně pokud je v zajištění podána žádost o udělení mezinárodní ochrany, lze s ohledem na individuální posouzení každého případu ponechat osobu v zajištění, pokud existují oprávněné důvody se domnívat, že ač mohla požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, podala žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění nebo jej jinak ztěžovat.*“
24. Soud má za to, že v případě žalobce jsou dány důvody pro jeho zajištění podle § 124 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, neboť s ním je vedeno řízení o správním na základě toho, že pobýval na území ČR bez oprávnění. Dále soud uvádí, že o mezinárodní ochranu požádal žalobce až teprve poté, byl zadržen policií a zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců, přestože podle svého vyjádření cestoval nelegálně přes několik zemí EU, kde o mezinárodní ochranu požádat měl a mohl. Žalobce jasně uváděl, že důvody jeho cesty do Evropy jsou ekonomické, cestuje za prací a pouze v Řecku požádal o pobyt. Nevyčkal však rozhodnutí v této věci a dále bez jakýchkoli dokladů pokračoval v přesunu do dalších států EU. Existuje zde jakákoliv absence snaha legalizovat si pobyt v ČR, přestože se žalobce i zde mohl dostavit na příslušné místo k podání žádosti o mezinárodní ochranu. Dále byla splněna zákonná podmínka, že Ministerstvo ke dni vydání napadeného rozhodnutí nerozhodlo ani o dalším zajištění cizince dle zákona o azylu, a jelikož proti rozhodnutí Ministerstva ve věci mezinárodní ochrany byla podána žaloba, cizinec měl stále postavení žadatele o mezinárodní ochranu.
25. S ohledem na shora uvedené je tak podle názoru soudu zřejmé, že nastala situace, kdy Ministerstvo vnitra nerozhodlo o zajištění a žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu

s tím, že existují důvody pro zajištění dané přijímací směrnicí, která se vztahuje na žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Zákonné podmínky vydání rozhodnutí dle zákona o pobytu cizinců tak byly naplněny.

26. Soud nesouhlasí s argumentací žalobce, že napadené rozhodnutí omezuje jeho osobní svobodu na dobu zjevně přesahující maximální lhůtu zajištění podle § 46a odst. 5 zákona o azylu. V daném případě žalobce směřuje doby k zajištění podle zákona o azylu a podle zákona o pobytu cizinců. Je sice pravdou, že podle § 46a odst. 5 zákona o azylu ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 120 dnů. Nicméně v daném případě byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) ve spojení s § 124 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Podle § 125 odst. 1 téhož zákona doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody.
27. Soud dále uvádí, že zákon o pobytu cizinců, nebrání tomu, aby žalovaná zajistila opětovně cizince, který byl předtím zajištěn v režimu § 46a zákona o azylu. V souladu s § 125 odst. 5 zákona o pobytu cizinců se přitom nepřihlíží k uplynulé době zajištění dle zákona o azylu. Pro účely výpočtu rozhodné doby zajištění se započítávají pouze doby zajištění dle zákona o pobytu cizinců (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8.3.2017, čj. 10 Azs 332/2016 – 32, www.nssoud.cz). Tudíž žalovaná nepochybila, když zajistila žalobce na 90 dnů, neboť se do doby zajištění stanovené v napadeném rozhodnutí nezapočítává doba zajištění žalobce podle zákona o azylu, jak tvrdí žalobce.
28. K tvrzení žalobce, že napadené rozhodnutí neobsahuje důvody pro zákonné pokračování zajištění, když zcela chybí možnost realizace správního vyhoštění během doby zajištění, soud uvádí, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že reálný předpoklad vyhoštění existuje, přičemž k realizaci dojde ihned, jakmile účastník řízení pozbude postavení žadatele o mezinárodní ochranu a bude skončeno řízení o správním vyhoštění. Při stanovení doby zajištění se žalovaná zabývala zákonnými požadavky stanovit dobu zajištění tak, aby bylo vycestování uskutečnitelné v době trvání zajištění. Žalovaná zohlednila i to, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu s tím, že do doby vydání napadeného rozhodnutí nebylo o žalobě rozhodnuto. Žalovaná se tak zabývala otázkou existence předpokladu realizace správního vyhoštění v době zajištění žalobce, kdy došla k závěru, že realizace je možná. To vyplývá z výše shrnutého odůvodnění napadeného rozhodnutí v odst. 13 tohoto rozsudku. Se závěrem žalované se ztotožnil i zdejší soud. Podle § 125 odst. 5 zákona o pobytu cizinců se při stanovení doby zajištění podle tohoto zákona nepřihlíží k uplynulé době zajištění dle zákona o azylu. Žalovaná stanovila dobu zajištění na 90 dnů a doba zajištění by tak mohla být ještě prodloužena. S ohledem na shora uvedené má soud za to, že v daném případě žalobce existoval skutečně předpoklad k realizaci správního vyhoštění ve stanovené době zajištění, kterou měl správní orgán možnost ještě prodloužit.
29. Soud neprováděl navržený důkaz vyjádřením Veřejného ochránce práv ze dne 6.11.2017 č.j. KVOP-33140/2017 pro nadbytečnost, neboť závazný právní názor na výklad zákonného ust. v konkrétních případech provádí pouze soud.

30. Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
31. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 30. července 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně